

Trăim în cea mai bună lume posibilă

De cele mai multe ori, când apar lucruri neplăcute cu care suntem forțați să ne confruntăm, tindem să credem că totul se întâmplă pentru că nu suntem în locul potrivit. În locul în care am merita să fim. În lumea care ar fi putut fi, mai bună decât orice am trăi în viața din prezent, o lume care ar depăși orice așteptare și care ne-ar fi putut face și pe noi mai buni. Dar n-a mai fost.

Din multe puncte de vedere, dintre care unul demn de menționat fiind mitul creației, lumea pe care o avem astăzi și în care ne regăsim este singura variantă reală pe care am fi putut-o avea. Și pe care o tratăm ca fiind acasă, pentru că reprezintă tot ceea ce știm și putem cunoaște.

Dacă așa a fost dat, atunci nimic nu ar fi putut-o egala și nicio altă variantă a lumii nu ar fi putut fi mai potrivită. Teorie în care o mare parte din oameni crede, pentru că credința înseamnă să mizezi totul pe o singură carte, asumându-ți riscul că ai putea greși. Dar împăcat cu gândul că, dincolo de orice, nu ai pierdut nimic. Pentru că ai crezut și nu te-ai îndoit, și asta înseamnă putere.

Totuși, atunci când mersul lucrurilor nu este lin, și apare greu, aspectul pe care îl blamăm prima dată este lumea greșită în care trăim. E ușor să ajungi până departe și să îți pui încrederea că e ceva real, dar atunci când începe să doară, să îți păstrezi credința în lumea cea mai bună e o încercare grea. Pentru că devine greu să crezi atunci când cea mai bună lume posibilă îți aruncă greutatea pe care simți că nu poți să le duci. Devine și mai greu să îți păstrezi credința în bine atunci când te întrebi de ce nu a putut să fie altfel, și de ce nu ai meritat. Dacă lumea e așa de perfectă, de ce a permis să fie așa?

În esență, discrepanța dintre lumea în care trăim și cea mai bună lume posibilă pe care am putea să o avem, se bazează în principal pe propria percepție.

Acceptarea faptului că aceasta este cea mai bună variantă a lumii, dintre toate posibilitățile care ar fi putut fi, poate fi văzută drept resemnare. Simpla recunoaștere a imperfecțiunii este o dovadă de claritate și dreptate, care ne îndeamnă la schimbare și acțiune. Omul poate ajuta la construirea viitorului și al unei lumi mai bune zi de zi, și, deci, poate fi mai mult decât un spectator care asistă la ce crede lumea că el merită.

Dincolo de orice percepție pe care o proiectează fiecare asupra adevărului din spatele lumii în care trăim, adevăratul sens îl oferim noi vieții, prin fiecare pas pe care îl facem pentru a ajunge cât mai aproape de ideal. Fiecare are șansa să creeze binele și, atâta timp cât șansa încă există, povestea nu este încheiată. Cea mai bună lume încă este posibilă și, deși poate nu suntem acolo încă, în cele din urmă credința că lucrurile pot deveni mai bune, și speranța în viitor sunt tot ce ne trebuie pentru a porni pe drumul spre a crea această lume.